

Прѣдговоръ.

Мнозина отъ Музовлибены-ты ни Еднородци ся залавятъ въ писуванія, наистина, не бесполѣзны, зашто въ нашѣ-тѣ сиротѣ Книжницѣ сѣ полѣзны и каквы да сѣ, нѣ безъ да пообърнѣтъ что-годѣ по-вечь око и на най-нѣждно-то и най-дотрѣбовано-то. Бжщенье-то за сбирѣ на чюжды думы изъ языка ни, та да ся може истласка изъ нѣго този омазенъ смѣсъ, който потьмова свѣтлинѣ-тѣ и умалова блѣщивы-ты разы на прѣимѣщїе-то му, е неотмѣнна и най-свѣта длѣжность всякыму отъ нащянци-ты; зашто неразработеный и неотѣкменый языкъ никогы недонася успѣхъ, пѣкъ е и срамотно и непростено намѣ да имаме такъвъ языкъ прохвалень отъ просвѣтеный свѣтъ зарадѣ имотство-то му, и да нерадѣемъ за нѣго, за нѣговѣ-тѣ природность и яснѣ еднаквость, нѣ да го трупаме съ тьмны различности и шярове, и да правиме като когы нѣкой-си щѣшь нещѣшь ти туря, или клапѣ, или пнчюгѣ, или оковы, на рамо, на шнѣ, на рѣцѣ, на крака безъ да сѣ никакъ твои; или като когы за имотъ спечя-